

ХАНС ЦИБУЛКА ГОРЕСТНА БАЛАДА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

I

Смолести яки възжета протриват
обветрени плещи, помежду слюда
и гнайс тежката брадва блести.

Виснат ръждиви шишарки по шумолящите клони,
като замръзнало мляко светлее предзимна
луна.

С радост към хижите крачат, гладни за топла
вечеря, бързат към къщи секачите. Сиви в
гората
крещят.

Чакат жените на прага, склучили горестни устни

—
тъй са тръпчиви студените трънки по голия
храст.

Лампата после мъждука, пука в лулата
тютюнът, огънят дава закрила, борини
бодро пращят.

Майките с хурки предат, край огнището тихо
присядат, ала среднощният вятър бразди
долини
и сърца.

II

О, камениста земя, от гранитни била обкръжена,
тленната плът ти владееш, омразата
и любовта.

Като крадец след години скалистия праг
аз прекрачих, счупена пушка мъчително стисках
в премръзнала длан.

Все пак прикладът потропа веднъж по залостени
порти,

глухо отекна дървото, в косите звезди
затрептяха.

В кръчмата зърнах едвам сред дима посивели мъже
с бели от скрежа бради, но в очите им —
сякаш бетон.

Над набраздени чела пламтяха ръждиви къдрици,
хълмове рухваха с грохот, вятърът виеше зло.
„Хей, чужденецо — пищеше, — не пипай звездите

ни,

парят!

Махай се! Твоите братя са мъртви! Сестрите ти —
слепи!“

Просеца ягода сякаш, стоях озарен
сред гората, но каменистият край блудния син
не прие.

1959

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.